

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 10784

гр. София, 12.03.2024 г.

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 156 СЪСТАВ, в закрито заседание на дванадесети март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: **ВАСИЛ В. АЛЕКСАНДРОВ**

като разглежда докладваното от **ВАСИЛ В. АЛЕКСАНДРОВ** Гражданско дело № 20231110148767 по описа за 2023 година

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

гр. София, 12.03.2024 г.

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, II Г. О., 156-ти състав в закрито заседание на дванадесети март през две хиляди и двадесет и четвърта година, в състав:

РАЙОНЕН СЪДИЯ: ВАСИЛ АЛЕКСАНДРОВ

като разглежда докладваното от съдия Васил Александров **гр. д. № 48767/2023 г.** по описа на СРС, за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 248 ГПК.

Подадена е молба с вх. № 338/24.11.2023 г. от М. Н. В., чрез адв.М.Л. за допълване на Определение от 13.11.2023 г., постановено по гр. д. № 48767/2023 г. по описа на СРС, II Г. О., 156-ти състав в частта за разноските. Твърди, че с определението съдът е прекратил частично производството, но не се бил произнесъл по дължимите разноси, които били поискани. Поддържа, че предоставена безплатна правна помощ по реда на чл. 38, ал. 1, т. 2 ЗАдв. Навежда доводи, че в случая с оглед НМРАВ била налице хипотеза на предявени обективно, кумулативно съединени иски, като се дължало присъждането на адвокатско възнаграждение в размер на 1200,00 лева. Излага подробни съображения за това как следвало да се определи адвокатското възнаграждение, при прилагане на правилата на НМРАВ. Иска допълване на определението в частта за разноските.

В срока по чл. 248, ал. 2 ГПК не е изразено становище и не е подаден отговор на молбата от насрещната страна.

Подадена е молба с вх. № 15656/18.01.2024 г. от М. Н. В., чрез адв.М.Л. за изменение на Решение № 20881/18.12.2023 г., постановено по гр. д. № 48767/2023 г. по описа на СРС, II Г. О., 156-ти състав в частта за разноските. Навежда доводи, че в случая с оглед НМРАВ била налице хипотеза на предявени обективно, кумулативно съединени иски, като се дължало присъждането на адвокатско възнаграждение в размер на 1200,00 лева. Излага подробни съображения за това как следвало да се определи адвокатското възнаграждение, при прилагане на правилата на НМРАВ. Иска изменение на решението в частта за

разноските.

В срока по чл. 248, ал. 2 ГПК не е изразено становище и не е подаден отговор на молбата от насрещната страна.

Подадена е молба с вх. № 15656/18.01.2024 г. от М. Н. В., чрез адв. К. И. Б. за изменение на Решение № 20881/18.12.2023 г., постановено по гр. д. № 48767/2023 г. по описа на СРС, II Г. О., 156-ти състав в частта за разноските. Навежда доводи, че в случая с оглед НМРАВ била налице хипотеза на предявени обективно, кумулативно съединени искове, като се дължало присъждането на адвокатско възнаграждение в размер на 1440,00 лева – за заповедното производство. Излага подробни съображения за това как следвало да се определи адвокатското възнаграждение, при прилагане на правилата на НМРАВ. Иска изменение на решението в частта за разноските.

Съдът, като взе предвид становището на страните и събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност намира за установено следното от фактическа и правна страна:

Молбите са подадени в срока по чл. 248, ал. 1 ГПК, поради което същите са процесуално допустими, но разгледани по същество са неоснователни, като съображенията за това са следните:

Съгласно чл. 9 от ЗЗД страните имат свобода на договарянето, която се рамкира от приложимите към правоотношението законови разпоредби и от добрите нрави. Законодателят допуска цената на адвокатските услуги да бъде определена при свободно договаряне между довереника и доверителя, но не под предвидено в Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения. В този смисъл е разпоредбата на чл. 36, ал. 2 от ЗАдв., съгласно която размерът на възнаграждението се определя в договор между адвоката или адвоката от Европейския съюз и клиента. Този размер трябва да бъде справедлив и обоснован и не може да бъде по-нисък от предвидения в наредба на Висшия адвокатски съвет размер за съответния вид работа.

Основният критерии при преценката за това дали размерът на адвокатското възнаграждение е справедлив и обоснован е фактическата и правна сложност на делото.

Фактическата сложност на едно производство се определя както от наличието на множество факти, които следва да се установят, така и от спецификата на доказателствените средства, които се ползват, за да се установят релевантните обстоятелства или от предмета и обсега на доказване, включително когато последното се провежда по индиции.

Правната сложност на гражданското производство е обусловена от приложимостта на релевантната правна уредба на материалните правоотношения. Когато приложимият закон е уреден в юридически актове от различен ранг, респ. в законодателство, което е наднационално това само по себе си обуславя правната сложност на делото. Последната може да бъде обусловена и от други фактори, като наличието на множество искове или множество жалби, необходимостта от ползване на специфични производства – напр. при отправяне на преюдициално запитване.

Когато съдът прави преценката си за това, дали едно производство представлява фактическа и правна сложност, при направено възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение, трябва да се вземе предвид и поведението на процесуалния представител на страната, извършените от него процесуални действия, както и тяхната релевантност за изясняване на делото от фактическа страна, съответно развитата процесуална активност по обосноваване на поддържаната позиция от правна страна.

Съдът не е обвързан от предвиденото в НМРАВ по отношение на адвокатското възнаграждение, като в тази насока съобразява и **Решение от 23.11.2017 г. на СЕС по съединени дела С-427/16 и С-428/16**: „*че определянето на минимални размери за адвокатските възнаграждения и установяването им като задължителни с национална*

правна уредба като разглежданата в главните производства, възпрепятствайки другите доставчици на правни услуги да определят възнаграждения под тези минимални размери, е равнозначно на хоризонтално определяне на задължителни минимални тарифи (вж. в този смисъл решение от 4 септември 2014 г., API и др., C-184/13—C-187/13, C-194/13, C-195/13 и C-208/13, EU:C:2014:2147, т. 43)... член 101, параграф 1 ДФЕС във връзка с член 4, параграф 3 ДЕС трябва да се тълкува в смисъл, че национална правна уредба като разглежданата в главните производства, съгласно която, от една страна, адвокатът и неговият клиент не могат — под страх от дисциплинарно производство срещу адвоката — да договорят възнаграждение в по-нисък от минималния размер, определен с наредба, приета от професионална организация на адвокатите като Висшия адвокатски съвет, и от друга страна, съдът няма право да присъди разноски за възнаграждение в по-нисък от минималния размер, би могла да ограничи конкуренцията в рамките на вътрешния пазар по смисъла на член 101, параграф 1 ДФЕС. Запитващата юрисдикция следва да провери дали с оглед на конкретните условия за прилагането □ такава правна уредба действително отговаря на легитимни цели и дали така наложените ограничения се свеждат до това, което е необходимо, за да се осигури изпълнението на тези легитимни цели.“. Тоест, националният съд не е обвързано от предвиденото в НМРАВ. Този извод на съда е основан на обстоятелството, че решението на СЕС по преюдициалното запитване се ползва със сила на тълкувано нещо, като се изяснява значението на съществуващите норми на правото на ЕС, поради което и действието му е *erga omnes*. Силата на тълкувано нещо се изразява в забрана за националният съд да се отклонява от поставеното по преюдициалното дело или да замести даденото тълкуване, респ. да постави под съмнение допустимостта или правилността на решението на СЕС – вж. **Решение по дело 05.10.2010 г., Elchinov, C-173/09, т. 29.**

С оглед изясняването на посоченото решение на СЕС, настоящият съдебен състав намира, че следва да изясни, че цитираното решение по преюдициално запитване се базира на разпоредбата на чл. 101, § 1 и § 2 ДФЕС, съгласно които се забраняват „*като несъвместими с вътрешния пазар всички... решения на сдружения на предприятия..., които биха могли да засегнат търговията между държавите-членки и които имат за своя цел или резултат предотвратяването, ограничаването или нарушаването на конкуренцията в рамките на вътрешния пазар и в частност такива, които: а) пряко или косвен определят покупни или продажни цени ... споразумения или решения, които са забранени в съответствие с настоящият член, са нищожни*“.

Горните съждения се потвърждават и от актулната практика на СЕС – **Решение по дело C-438/22 г.**, в което е възприето, че: „1) Член 101, параграф 1 ДФЕС във връзка с член 4, параграф 3 ДЕС трябва да се тълкува в смисъл, че ако установи, че наредба, която определя минималните размери на адвокатските възнаграждения и на която е придаден задължителен характер с национална правна уредба, противоречи на посочения член 101, параграф 1, националният съд е длъжен да откаже да приложи тази национална правна уредба по отношение на страната, осъдена да заплати съдебните разноски за адвокатско възнаграждение, включително когато тази страна не е подписала никакъв договор за адвокатски услуги и адвокатско възнаграждение. 2) Член 101, параграф 1 ДФЕС във връзка с член 4, параграф 3 ДЕС трябва да се тълкува в смисъл, че национална правна уредба, съгласно която, от една страна, адвокатът и неговият клиент не могат да договорят възнаграждение в размер по-нисък от минималния, определен с наредба, приета от съсловна организация на адвокатите като Висшия адвокатски съвет, и от друга страна, съдът няма право да присъди разноски за възнаграждение в размер по-нисък от минималния, трябва да се счита за ограничение на конкуренцията „с оглед на целта“ по смисъла на тази разпоредба. При наличието на такова ограничение не е възможно позоваване на легитимните цели, които се твърди, че посочената национална правна уредба преследва, за да не се приложи към разглежданото поведение установената в член

101, параграф 1 ДФЕС забрана на ограничаващите конкуренцията споразумения и практики. 3) Член 101, параграф 2 ДФЕС във връзка с член 4, параграф 3 ДЕС трябва да се тълкува в смисъл, че ако установи, че наредба, която определя минималните размери на адвокатските възнаграждения и на която е придаден задължителен характер с национална правна уредба, нарушава забраната по член 101, параграф 1 ДФЕС, националният съд е длъжен да откаже да приложи тази национална правна уредба, включително когато предвидените в тази наредба минимални размери отразяват реалните пазарни цени на адвокатските услуги.”. При това положение и с оглед силата на тълкувано нещо, с което се ползва произнасянето на СЕС по преюдициално запитване, настоящият съдебен състав намира, че нито следва да обсъжда доводите за приложението на НМРАВ и посочените в молбата по чл. 248 ГПК, нито следва да съобразява национална съдебна практика, било то и на ВКС, която предвид произнасянето на СЕС е загубила значение.

Следователно, доколкото все пак адвокатската работа изисква заплащане, то при съобразяване на размера на дължимото адвокатско възнаграждение, следва да се изходи от правилото на чл. 36 ЗАдв., което изисква справедлив размер на възнаграждението. Този справедлив размер се определя от съда, като се вземе предвид фактическата и правна сложност на производството.

Предвид изложеното по-горе, съдът намира, че настоящото производство и заповедното производство не е представлявало нито фактическа сложност, нито правната такава, поради което определеният размер на адвокатското възнаграждение на всички процесуални представители на ответника е справедливо определено от съда. Тук е мястото да се отбележи, че съдът е прекратил производството в частта по евентуални иски, които изначално са били недопустими, т. е. преди конституирането на ответника като страна, поради което не му се дължат разноски извън присъдените за прекратената част от производство.

Отделен е въпросът, че адв. Б., адв. Д., адв. Л. и адв. И. е служебно известно на съда, че работят заедно, като имат съгласувано процесуално поведение, което е в противоречие с правилото на чл. 3 ГПК, т.е. злоупотребяват системно с процесуалната възможност за присъждането на разноски, както и с възможността предоставена по чл. 248 ГПК – с множество пълномощни, преупълномощавания, множество процесуално представители, които работят заедно и се явяват в различните производства. В тази насока се отчита от съда и злоупотребата с възможността по чл. 38 ЗАдв. – от една страна, а от друга и факта, че очевидно не се цели предоставянето на безплатна правна помощ, а чрез отговорността за разноски се цели една по-далечна цел – да се натовари насрещната страна с разноските, т. е. посочените адвокати имат лукративна, а не идеална цел, каквото е логиката на ЗАдв. Злоупотребата с материално и процесуално право е самостоятелно основание за отхвърляне на молбите и не може да бъде толерирана от съда.

С оглед изложеното, съдът намира, че молбите са неоснователни и следва да бъдат оставени без уважение.

Така мотивиран, Софийският районен съд

ОПРЕДЕЛИ:

ОПРЕДЕЛИ:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ молба с вх. № 338/24.11.2023 г. от М. Н. В., ЕГН: *****1, чрез адв. М.Л. за допълване на Определение от 13.11.2023 г., постановено по гр. д. № 48767/2023 г. по описа на СРС, II Г. О., 156-ти състав в частта за разноските.

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ молба с вх. № 15656/18.01.2024 г. от М. Н. В., ЕГН: *****1, чрез адв. М.Л. за изменение на Решение № 20881/18.12.2023 г., постановено по гр. д. № 48767/2023 г. по описа на СРС, II Г. О., 156-ти състав в частта за разностите.

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ молба с вх. № 15656/18.01.2024 г. от М. Н. В., ЕГН: *****1, чрез адв. К. И. Б. за изменение на Решение № 20881/18.12.2023 г., постановено по гр. д. № 48767/2023 г. по описа на СРС, II Г. О., 156-ти състав в частта за разностите.

ОПРЕДЕЛЕНИЕТО може да се обжалва в едноседмичен срок от съобщението до страните пред СГС с частна жалба.

Препис от определението да се връчи на страните!

РАЙОНЕН СЪДИЯ:

Съдия при Софийски районен съд: _____